

Czy art. 871 Wspólnotowego Kodeksu Celnego dotyczący pokrycia kwoty długu celnego powinien być interpretowany w ten sposób, że ustanawia on niezbędne i obowiązkowe postępowanie pod rygorem nieważności, gdy krajowe organy celne okazały w jakimkolwiek momencie postępowania w sprawie pokrycia, że mają wątpliwość w stosunku do płatnika w dobrej wierze co do zakresu kryteriów dotyczących pokrycia lub umorzenia należności wynikających z długu celnego, który został pominięty z powodu niezaksięgowania w terminie, w którym powinien być zostać pokryty, gdy chodzi o dług dotyczący ewentualnego włączenia do ceny nabycia sprzętu audiowizualnego dostarczonego przez dostawcę kanadyjskiego należności ryczałtowej zawartej obowiązkowo w cenie biletu wstępu do parku rozrywki, gdzie te urządzenia są eksploatowane, niezależnie od tego, czy odwiedzający, który zapłacił taką należność, korzystał z tej eksploatacji?

o umożliwienie mu zmodyfikowania jego zarzutów i żądań;

— Ewentualnie o:

uchylenie decyzji Komisji z dnia 14 czerwca 2001 r. w zakresie wszystkich jej postanowień, a także decyzji Komisji z dnia 30 kwietnia 2002 r. w zakresie, w jakim ogranicza ona do 35 % część jego uposażenia podlegającą transferowi do Luksemburga, stałego miejsca służbowego skarżącego;

o obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania obydwu instancji.

Zarzuty i główne argumenty:

Odwołanie wniesione w dniu 29 września 2004 r. przez Georgiosa Gouvrasa od wyroku wydanego w dniu 15 lipca 2004 r. przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecią izbę) w sprawach połączonych T-180/02 i T-113/03 Georgias Gouvras przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-420/04 P)

(2004/C 284/24)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Europejskich w dniu 29 września 2004 r. wpłynęło odwołanie sporządzone przez Georgiosa Gouvrasa reprezentowanego przez A. Coolena, J.N. Louisa, E. Marchala i S. Orlandi, od wyroku wydanego w dniu 15 lipca 2004 r. przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawach połączonych T-180/02 i T-113/03 G. Gouvras przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Trybunału:

— O orzeczenie,

iż wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawach połączonych T-180/02 i T-113/03 (Georgios Gouvras/ Komisja Wspólnot Europejskich), zostaje uchylony w zakresie, w jakim oddala on żądania uchylenia przedstawione w sprawie T-180/02 oraz żądania uchylenia decyzji Komisji z dnia 30 kwietnia 2002 r. ograniczającej do 35 % część jego uposażenia podlegającą transferowi do Luksemburga podczas okresu jego oddelegowania;

— A następnie, w drodze stosownych postanowień,

Sąd Pierwszej Instancji popełnił błąd co do prawa przyjmując, że Komisja udzieliła skarżącemu niezbędnych informacji, umożliwiając mu ocenę jego praw przed wyrażeniem przez niego zgody na oddelegowanie w interesie służby. W rzeczywistości, Komisja nie poinformowała go o decyzji ustanawiającej jako miejsce służbowe skarżącego Ateny i o konsekwencjach finansowych z tym związanych, takich jak utrata prawa do dodatku z tytułu przesiedlenia oraz prawa do zwrotu kosztów corocznej podróży, czy o stosowaniu do jego wynagrodzenia współczynnika wyrównawczego dla Grecji.

Podobnie, Sąd Pierwszej Instancji popełnił błąd co do prawa przyjmując, iż w przedmiotowym przypadku warunki przewidziane w art. 85 regulaminu zostały spełnione. W rzeczywistości zwrot świadczenia nienależnego na podstawie art. 85 regulaminu zakłada nieprawidłowość wpłaty, której jej beneficjent był świadomy lub której wadliwy charakter był na tyle oczywisty, że beneficjent nie mógł tego faktu pominąć. Ponadto, w braku wyraźnych postanowień w regulaminie dotyczących określenia miejsca służbowego, nie mógł on w tym przypadku działać w sposób nieprawidłowy, zaś biorąc pod uwagę wątpliwości samej Komisji dotyczące praw przysługujących skarżącemu, nie można przyjąć, iż miał on świadomość omawianych nieprawidłowości.

Wreszcie, Sąd popełnił błąd co do prawa przyjmując, że bez względu na wyjątkową sytuację skarżącego, którego miejsce służbowe zostało zmienione po upływie ponad 9 miesięcy od momentu oddelegowania go, Komisja mogła w sposób zgodny z prawem odrzucić jego wniosek złożony na podstawie art. 38 lit. d) regulaminu o umożliwienie mu dokonania transferu na warunkach przewidzianych w art. 17 załącznika VII do regulaminu, kwot niezbędnych dla pokrycia dodatkowych kosztów, które musiał on ponieść w Luksemburgu, stałym miejscu służbowym.